

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jany Hráchové a soudců JUDr. Jiřího Škopka a Mgr. Miroslava Nováka ve věci žalobkyně **Innogy Energie, s.r.o.**, dříve RWE Energie, s.r.o., se sídlem Praha 10 – Strašnice, Limuzská 3135/12, IČ 49903209, právně zastoupené Mgr. Kamilem Stypou, advokátem se sídlem Praha 2 – Vinohrady, Rubešova 162/8 proti žalovanému **N [redacted] Š [redacted], nar. [redacted]**, bytem **B [redacted], S [redacted]** o zaplacení částky **17.937 Kč s příslušenstvím, o odvolání žalobkyně** proti rozsudku Okresního soudu v Kladně, č.j. 208 C 61/2016 – 26 ze dne 9.6.2016,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku II. m ě n í tak, že žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni částku 400,-Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku; jinak se v tomto výroku ohledně úroků z prodlení z částky 300,-Kč a ve výroku III. rozsudek p o t v r z u j e.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na nákladech odvolacího řízení 1.726,-Kč k rukám Mgr. Kamila Stypy, advokáta, do 3 dnů od právní moci rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Okresní soud v Kladně (dále jen „soud prvního stupně“) rozsudkem č.j. 208 C 61/2016 – 26 ze dne 9.6.2016 uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni částku 17.537 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05% ročně z částky 1.461,43 Kč od 16.6.2015 do zaplacení a

s úrokem z prodlení ve výši 8,05% ročně z částky 16.375,57 Kč od 18.9.2015 do zaplacení a to do 3 dnů od právní moci rozsudku (výrok I.). Současně zamítl žalobu co do částky 300 Kč z 8,05% úrokem z prodlení od 18.9.2015 do zaplacení a co do částky 100 Kč (výrok II.). O nákladech řízení bylo rozhodnuto tak, že žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradu nákladů řízení částku 1.768 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně (výrok III.).

Soud prvního stupně v dané věci projednával žalobu, kterou se žalobkyně domáhala po žalovaném zaplacení částky 17.937 Kč s příslušenstvím z titulu nezaplacené vyfakturované částky za odběr elektřiny na odběrném místě K█████, P█████. Žalobkyně dodávala žalovanému na uvedené odběrní místo elektrickou energii na základě smlouvy o sdružených dodávkách elektřiny ze dne 29.7.2014. Za odběr elektřiny pak měl žalovaný platit vyúčtovanou částku. Součástí smlouvy byly i všeobecné obchodní podmínky, kde si strany sjednaly pro případ porušení povinností smluvní pokutu ve výši 100 Kč za konkrétní porušení povinností. Žalobkyně žalovanému odebranou elektrickou energii vyfakturovala a to nejprve fakturou na částku 1.761,43 Kč za období od 16.12.2014 do 5.5.2015 splatnou dne 15.6.2015 a následně opravnou fakturou na částku 16.375,57 Kč splatnou dne 17.9.2015. Protože žalovaný faktury nehradil, byl upomínán a byla mu vyúčtována i smluvní pokuta ve výši 100 Kč. Kromě toho mu byla účtována i smluvní pokuta ve výši 300 Kč (3x100 Kč), kterou však žalobkyně v žalobě nepožadovala. Protože žalovaný vyúčtované částky nehradil, domáhá se žalobkyně zaplacení částky 17.937 Kč se zákonným úrokem z prodlení z částky 1.461,43 Kč (vyfakturovaná částka 1.761,43 Kč ponížena o částku 300 Kč, kterou žalobkyně nepožaduje) od 16.6.2015 do zaplacení a se zákonným úrokem z prodlení z částky 16.375,57 Kč od 18.9.2015 do zaplacení. Kromě toho žalobkyně se domáhá zaplacení smluvní pokuty ve výši 100 Kč samostatně vyfakturované a splatné dne 10.10.2015. Soud prvního stupně ve věci rozhodl, na základě předložených listinných důkazů, bez jednání, v souladu s ustanovením § 115 a o.s.ř.. Z listinných důkazů předložených žalobkyní učinil soud závěr, že mezi účastníky byla platně uzavřena kupní smlouva na dávku elektrické energie, podle které žalovaný odebral elektrickou energii v hodnotě vyfakturované žalobkyní. Jedná se o vyúčtování fakturami ze dne 15.6.2015 a 17.9.2015. Vyfakturované částky však žalovaný nezaplatil a nezaplatil ani vyúčtovanou smluvní pokutu ve výši 100 Kč za porušení smlouvy. Právní vztah mezi účastníky soud posoudil podle ustanovení § 2079 OZ s přihlédnutím ke speciálním ustanovením energetického zákona. Žalovaný nezaplatil kupní cenu za poskytnuté zboží a podle § 2118 OZ byl uplatněný nárok žalobkyně posouzen jako důvodný, pokud jde o vyfakturované částky za odběr elektrické energie. Současně s vyfakturovanou částkou má žalobkyně nárok i na úrok z prodlení podle § 1970 OZ. Soud se neztotožnil pouze s nárokem žalobkyně na zaplacení smluvní pokuty, neboť tato byla sjednána pouze v rámci všeobecných obchodních podmínek a nikoliv ve smlouvě samé. Z těchto důvodů nárok na zaplacení smluvní pokuty zamítl, přičemž ve výroku svého rozsudku zamítl tuto smluvní pokutu co do částky 400 Kč, přestože žalobkyně byla požadována pouze smluvní pokuta ve výši 100 Kč. Soud tak žalobkyni přiznal částku 17.537 Kč se zákonným úrokem z prodlení z částky 1.461,43 Kč a z částky 16.375,57 Kč (celkem z částky 17.837 Kč). O nákladech řízení pak bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 1 o.s.ř. a žalovanému byla uložena povinnost zaplatit žalobkyni náklady řízení, přičemž soud tyto náklady řízení v odůvodnění rozsudku řádně specifikoval.

Proti tomuto rozsudku si včas podala odvolání žalobkyně a to pouze do výroku II. rozsudku, kterým byla zamítnuta její žaloba co do částky 300 Kč se zákonným úrokem z prodlení a co do částky 100 Kč. V odvolání pak žalobkyně uvedla, že po žalovaném se

domáhala zaplacení částky 17.937 Kč s příslušenstvím s tím, že se jedná o částku za odběr elektrické energie ve výši 17.837 Kč a částku 100 Kč, která představuje smluvní pokutu. Poukázala na to, že pokud vyfakturovala fakturou číslo [REDAKCE] splatnou dne 15.6.2015 částku 1.761,43 Kč, v této částce byla zahrnuta původně smluvní pokuta ve výši 300 Kč, kterou však žalobkyně nepožadovala a domáhala se zaplacení pouze částky 1.461,43 Kč s příslušenstvím. Nebylo tedy důvodu, aby částku ve výši 300 Kč s příslušenstvím soud prvního stupně zamítl. Navíc soud návrhu žalobkyně ohledně této částky v celém rozsahu vyhověl výrokem I., když žalovanému uložil povinnost zaplatit zákonný úrok z prodlení ve výši 8,05% ročně z žalované částky 1.461,43 Kč. Pokud soud prvního stupně žalobě vyhověl i ohledně nároku na zaplacení částky 16.375,57 Kč splatné 17.9.2015, bylo tak žalobě vyhověno v celém uplatněném nároku za odběr elektrické energie ve výši 17.837 Kč. Soud prvního stupně však přesto žalobkyni přiznal nárok pouze na zaplacení částky 17.537 Kč, když co do částky 300 Kč s příslušenstvím soud žalobu zamítl s tím, že se jedná o nárok na zaplacení smluvní pokuty. Tento nárok však žalobkyně nepožadovala a v žalobě o tuto částku ponížila vyfakturovanou částku splatnou dne 15.6.2015. Soud prvního stupně však od žalované částky 1.461,43 Kč odečetl dalších 300 Kč, které mylně posoudil jako smluvní pokutu. Žalobkyni tak nebyl přiznán požadovaný nárok spočívající v hodnotě odebrané elektrické energie s odkazem na to, že se jedná o smluvní pokutu. Současně soud zamítl žalobu co do částky 100 Kč vyúčtovanou jako smluvní pokutu za porušení smluvních povinností, která byla žalovanému vyúčtována dne 30.9.2015 fakturou číslo [REDAKCE] splatnou dne 10.10.2015. Žalobkyně nesouhlasí ani se zamítnutím této smluvní pokuty s tím, že smluvní pokuta mezi účastníky byla sjednána ve všeobecných obchodních podmínkách, které jsou součástí smlouvy o sdružených dodávkách elektřiny a smluvní pokuta tak byla dohodnuta přímo v textu samotné smlouvy. Z těchto důvodů považuje rozhodnutí soudu prvního stupně ve výroku II. za nesprávné a navrhla, aby odvolací soud v této části rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že uloží žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni částku 300 Kč s 8,05% úrokem z prodlení od 18.9.2015 do zaplacení a částku 100 Kč a současně jí přizná náhradu nákladů odvolacího řízení.

Žalovaný se k podanému odvolání nevyjádřil.

Krajský soud v Praze jako soud odvolací přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně v napadené části, jakož i řízení, které předcházelo jeho vyhlášení ve smyslu § 212 a § 212 odst. 1, 3, 5 zákona č. 99/1963 Sb. občanského soudního řádu ve znění účinném od 1.1.2014 (o.s.ř.) a dospěl k závěru, že odvolání je částečně důvodné.

Protože rozsudek soudu prvního stupně byl napaden pouze ve výroku II. o zamítnutí žaloby, pouze v tomto rozsahu byl odvolacím soudem přezkoumáván. Pokud jde o výrok I., kterým bylo žalobě vyhověno, tento výrok odvoláním napaden nebyl a nabyl tak samostatně právní moci (§ 206 odst. 3 o.s.ř.).

Odvolací soud se nejprve zabýval tím, zda řízení, které předcházelo vyhlášení rozsudku soudu prvního stupně, bylo provedeno řádně a v souladu s příslušnými procesními ustanoveními. V tomto směru odvolací soud žádná pochybení neshledal a řízení před soudem prvního stupně netrpí žádnou vadou, která by mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci a k níž je jinak odvolací soud povinen přihlédnout z úřední povinnosti. V dané věci byly splněny zákonné podmínky § 115 a o.s.ř. a k rozhodnutí soudu tak došlo na základě účastníky předložených listinných důkazů bez nařízení jednání. Účastníci byli vyzváni k vyjádření, zda s tímto postupem souhlasí s tím, že pokud se ve stanovené lhůtě nevyjádří, bude mít soud za

to, že s tímto postupem souhlasí. Usnesení s výzvou bylo účastníkům doručeno, a jelikož tito se nevyjádřili, nastala domněnka, v souladu s ustanovením § 101 odst.4 o.s.ř., že nemají proti takovému postupu námitky.

V dané věci dospěl odvolací soud k závěru, že soud prvního stupně zjistil základní skutkový stav, náležitě se zabýval vznikem pohledávky a její výší, když vycházel z listinných důkazů předložených žalobkyní a na základě provedeného dokazování věc i správně právně posoudil pokud jde o nárok žalobkyně na zaplacení vyúčtovaných částek za odběr elektrické energie v celkové výši 17.837 Kč. V tomto směru lze na odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně odkázat. Pochybení však odvolací soud shledal, při výpočtu uplatněného nároku žalobkyně a posouzení nároku na zaplacení smluvní pokuty. Pokud soud prvního stupně zamítl žalobu co do částky 400 Kč, což je zřejmé z toho, že žalobkyni přiznal pouze nárok na zaplacení částky 17.537 Kč, přestože bylo žalováno 17.937 Kč a toto zamítnutí odůvodnil tím, že se jedná o smluvní pokutu, na kterou žalobkyně nemá nárok, nelze se s tímto posouzením ztotožnit. Jak již žalobkyně uvedla ve svém odvolání, nepožadovala přiznání smluvní pokuty ve výši 300 Kč původně vyfakturované fakturou splatnou 15.6.2015 částkou 1.761,43 Kč. V této faktuře byla zahrnuta smluvní pokuta, kterou však žalobkyně nepožadovala a v žalobě se domáhala zaplacení pouze nároku za odebranou elektrickou energii ve výši 1.461,43 Kč. O smluvní pokutu ve výši 300 Kč tak byl žalobní návrh již žalobkyní ponížen. Nebylo tedy důvodu, aby soud žalobu co do částky 300 Kč s příslušenstvím zamítl s tím, že se jedná o smluvní pokutu. Naopak z výroku I. rozsudku a jeho odůvodnění je zřejmé, že žalobkyni přiznal pohledávku za vyfakturovaný odběr elektrické energie v částkách 1.461,43 Kč a 16.375,57 Kč, což představuje částku 17.837 Kč, jak ji žalobkyně požadovala. Z této částky uložil žalovanému zaplatit i zákonný úrok z prodlení ve výši 8,05% ročně. Je tedy zřejmé, že žalobkyni měla být správně přiznána ve výroku I. uplatněná pohledávka ve výši 17.837 Kč. Pokud soud tuto částku ponížil o 300 Kč s odůvodněním, že se jedná o smluvní pokutu, nepostupoval správně, neboť tuto smluvní pokutu žalobkyně ani nepožadovala. Fakticky tak došlo k zamítnutí žaloby co do uplatněné pohledávky za odběr elektrické energie vyfakturované fakturou splatnou 15.6.2015. Podle odvolacího soudu však na tuto částku má žalobkyně nárok s ohledem na již shora uvedené týkající se celkového nároku na úhradu částky za odběr elektrické energie za období od 16.12.2014 do 5.5.2015. Z toho také soud vycházel při svém rozhodování. Odvolací soud zohlednil i to, příslušenství z této částky 300 Kč již bylo žalobkyni přiznáno výrokem I. rozsudku. Na další zákonný úrok z prodlení již žalobkyně nemá nárok, a proto se lze pouze ztotožnit s částí výroku II., kdy byl zamítnut úrok z prodlení ve výši 8,05% ročně z částky 300 Kč za období od 18.9.2015 do zaplacení.

Odvolací soud dále posuzoval nárok žalobkyně na zaplacení smluvní pokuty ve výši 100 Kč vyúčtované žalovanému fakturou č. [REDAKCE] ze dne 30.9.2015 se splatností dne 10.10.2015. Tento nárok na zaplacení smluvní pokuty ve výši 100 Kč soud prvního stupně ve výroku II. zamítl s odůvodněním, že smluvní pokuta byla sjednána pouze v rámci všeobecných obchodních podmínek a nikoliv ve smlouvě samé. Takovýto závazek podle soudu prvního stupně nelze považovat za platně sjednaný v písemné formě. Odvolací soud proto provedl důkaz obsahem smlouvy o sdružených službách dodávky elektřiny z 29.7.2014 zvláště článkem 6 „Ostatní ujednání“ a vyúčtování smluvních pokut na č.l. 11. Takto zjistil, že účastníci uzavřeli dne 29.7.2014 smlouvu o sdružených službách dodávky elektřiny, přičemž přímo v této smlouvě na str. 1 v odst. „Ostatní ujednání“ je dohodnuto, že zákazník je povinen zaplatit dodavateli smluvní pokutu ve výši 100 Kč za každý jednotlivý případ prodlení s jakoukoliv platbou dle této smlouvy přesahující 10 dní. Bylo tak prokázáno, že

smluvní pokuta byla mezi účastníky dohodnuta přímo ve smlouvě o sdružených službách dodávky elektřiny. Smlouva pak pokračuje stranou 2, kde byla i účastníky podepsána. Smluvní pokutu ve výši 100 Kč pak žalobkyně žalovanému vyúčtovala dne 30.9.2015 se splatností dne 10.10.2015. S ohledem na toto doplněné dokazování dospěl odvolací soud k závěru, že smluvní pokuta byla řádně sjednána přímo v uzavřené smlouvě o sdružených dodávkách elektřiny, byla žalovanému řádně vyfakturována, přičemž ve stanovené lhůtě smluvní pokuta nebyla zaplacená. Podle odvolacího soudu tak má podle § 2048 OZ žalobkyně nárok i na zaplacení této smluvní pokuty, přičemž odvolací soud nepovažuje smluvní pokutu ve výši 100 Kč za porušení smluvní povinnosti za nepřiměřeně vysokou. Z tohoto posouzení také vycházel při rozhodnutí o nároku žalobkyně na zaplacení smluvní pokuty ve výši 100 Kč.

Ze všech shora uvedených důvodů proto odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně podle § 220 odst. 1 písm. b) o.s.ř. ve výroku II. změnil tak, že žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobkyni částku 400 Kč (300 Kč za odběr elektrické energie a 100 Kč smluvní pokutu) do 3 dnů od právní moci rozsudku. Jinak v tomto výroku ohledně zamítnutých úroků z prodlení z částky 300 Kč podle § 219 o.s.ř. rozsudek jako věcně správný potvrdil. Jako věcně správný byl podle § 219 o.s.ř. potvrzen i výrok III. rozsudku o nákladech řízení, kdy na odůvodnění tohoto výroku v rozsudku soudu prvního stupně lze odkázat.

Pokud jde o náklady odvolacího řízení, postupoval odvolací soud podle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř., když žalobkyně byla v odvolacím řízení plně úspěšná a má proto právo na plnou náhradu nákladů řízení. Tyto náklady řízení se sestávají z odměny právního zástupce žalobkyně za jeden úkon právní služby, a to podané odvolání. Odměna tak činí podle § 7 bod 1 advokátního tarifu částku 300 Kč. Kromě toho má právní zástupce žalobkyně nárok i na paušální náhradu hotových výdajů za tento jeden úkon právní služby podle § 13 odst. 1, 3 advokátního tarifu, což představuje částku 300 Kč. Protože právní zástupce žalobkyně doložil i osvědčení o registraci plátce DPH, má nárok i na 21% DPH z těchto částek podle § 137 odst. 3 o.s.ř., což představuje DPH ve výši 126 Kč. Žalobkyně má nárok i na zaplacení soudního poplatku z podaného odvolání ve výši 1.000 Kč a celkem tak náklady odvolacího řízení byly vypočteny částkou 1.726 Kč. Bylo proto rozhodnuto, že žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na nákladech odvolacího řízení tuto částku 1.726 Kč k rukám právního zástupce žalobkyně do 3 dnů od právní moci rozsudku (§ 149 odst.1 a § 160 odst.1 o.s.ř.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e n í** dovolání přípustné.

V Praze dne 13.října 2016

JUDr. Jana Hráčková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Kazetská